

Paul van Loon

SuperDolfje

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

1 'Niet doen!'

Het is nacht.

De volle maan staat hoog aan de hemel.

Achter de huizen klinkt gehuil.

'Wrow-wrow-wrow!'

'Wraw-wraw-wraw!'

Dolfje en Noura zijn op pad.

Ze zijn geen gewone kinderen.

Ze zijn *anders*.

Ze hebben een vacht, klauwen en een staart.

Ze zijn weerwolven!

Samen rennen ze door de straten.

Op weg naar het Weerwolvenbos.

Op weg naar opa weerwolf.

Het is stil op straat.

Alle ramen zijn donker.

Alle mensen slapen.

Toch klinkt er opeens een geluid.

'Auw, ai, ai!'
Meteen remt Dolfje af.
Hij blijft staan en kijkt naar Noura.
'Niet doen!'
Het geluid komt uit een huis.
Het is donker.
Dan klinkt opnieuw die stem.
'Niet doen!
Alsjeblieft!
Ik wil niet!'
Dolfje rilt.
Hij kijkt naar Noura.
'Wat...
Wat was dat?

Wie woont daar?
Noura haalt haar schouders op.
'Ik weet niet wie daar woont, Dolfje.'
Allebei luisteren ze heel goed.
Ze spitsen hun oren.
Maar ze horen niets meer.
Het is stil...
'Er was niets, denk ik,' zegt Noura.
'Hoop ik...'
Dolfje knikt.
'Nee, niets.
Denk ik.
Kom, we gaan.'
Dan rennen ze verder.
Naar het Weerwolvenbos...

2 Hoor, wie klopt daar?

‘Vandaag is een bijzondere dag,’ zegt meester Frans.
‘Wie weet waarom?’
Huh? denkt Dolfje.
Hij is nog een beetje slaperig.
Het was leuk bij opa weerwolf in het Weerwolvenbos.
Maar dat was vannacht.
Nu is het weer een gewone schooldag.
Dolfje is weer een gewone jongen.
Noura is weer een gewoon meisje.
‘Wie?’ vraagt de meester opnieuw.
Dolfje steekt zijn vinger op.
Hij krabt even onder zijn oksel.
Restje weerwolfjeuk, denkt hij.
‘Ik weet het, mees.
Gisteren was het volle maan.
En vanavond is de maan minder vol.’
Ik voel het nu al.’

'Eh, dat klopt,' zegt meester Frans.
'Maar dat is toch niet zo bijzonder, Dolfje?
Elke maand is het volle maan.
Steeds opnieuw.'
'Ja, maar... ' zegt Dolfje.
'Met volle maan dan...
Au!
Hij kijkt opzij naar Noura.
Vlug trekt zij haar voet terug onder haar stoeltje.
Ze rolt met haar ogen.
'Ssst!
Oeps! Natuurlijk! denkt Dolfje.
Wat stom!
Had ik bijna verraden wat er met
volle maan gebeurt!
Dat mag niemand anders weten!
'Wat wou je zeggen, Dolfje?'
vraagt meester Frans.
'Wat gebeurt er met volle maan?
Wat voel jij dan?'

Dolfje wrijft over zijn enkel en schudt zijn hoofd.

‘Nee, niets, meester.

Er gebeurt helemaal niets met volle maan.

Alleen dat de maan vol is, natuurlijk.

Maar ja...

De rest is onzin.’

De meester kijkt hem nieuwsgierig aan.

‘Welke rest, Dolfje?’

Dolfje aarzelt.

‘Eh, geen rest, mees.

Helemaal niets.’

Meester Frans knikt.
Het lijkt of hij meteen vergeet wat Dolfje zegt.
Hij lacht geheimzinnig.
Net een goochelaar, denkt Dolfje.
Alsof hij een verrassing uit een
hoge hoed gaat toveren.
'Een bijzondere dag, dus...'

Opeens wordt er op de
deur geklopt.
Verbaasd kijkt de
meester op.
'Hoor, wie klopt daar,
kinderen?
Verwachten jullie bezoek?'
'Nee, natuurlijk niet, mees,'
zegt Noura.
'Sinterklaas komt nog lang niet.
Maar ú weet wel wie daar klopt, geloof ik.'
'Slimmerik,' zegt meester Frans.
Langzaam gaat de deur open.
'Aha, kijk eens wie we daar hebben,' zegt de meester.